

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавничє Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськй Робітничий Діом, на розі вулиць Пritchard і Mead streets, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЗБИРАЮТЬСЯ НАШІ ДО КВАШІ.

ЕКСКУРСІЯ НА СТОРІНКИ МИНУЛОГО.

Після повного провалу петлюрівської-петрушевичівської політики в Європі, після цілковитого банкрутства, яке закінчилося ганебною угодою петлюрівців з польською шляхтою з одного боку, і відданням Радю Амбасадорів Східної Галичини Польщі — з другого, настав період позакулосових торгів, дрібних ганецфтів, вислудувань ріжких отих жовтоблагитних недобитків по капіталістичних світниках. Були це спроби наїзду з польської та румунської території на Радянську Україну, які кожний раз закінчувалися погромом наїздників, а згодом і самі керівники цих наїздів, як Тютюнник, визнавали своє повне банкрутство, висповідалися із гріхів своїх і вернули на Україну для праці під радянською владою.

Видатні люди з наукового та політичного кола, які не втратили ще того, що ми найважче людською гідністю, Грушевський, Леизинський, Косаки та багато інших також вернули на Україну й віддали свої сили та знання на будовання нової соціалістичної батьківщини. Навіть Петрушевич, який хоч і не вийав на Радянську Україну, то залишаючись в Німеччині, визнав після 14 березня 1923 року свої помилки й почав орієнтуватися на Радянську Україну.

Таке повне банкрутство так званої “національної політики”, на ділі-ж проданої політики, в Європі — цілковито пригодило жовтоблагитників в Канаді, обеззброїло їх, дез’орієнтувало, або, говорячи простою мовою, збило в пантелику. Вони-ж бо проповідували віру в тітку антанту — й та віра завела їх під дурного хату. Верили у Версальську конференцію, послали на неї делегатів, збирали гроші, а потім навіть ті, кого вони послали, виреклися й тих, до кого їздили, й тих, хто їх посилав. Всі наші покладали на Лігу Націй — і на ній полеклися. Нарешті постановою Ради Амбасадорів і запечатуваний все.

Кожний період цієї політики канадійських хвостів петлюрівців та петрушевичівців ішов шпирі з якоюсь доларовою шпоною. На делегацію до Парижа, потім Сименович Червоний Хрест, потім боєвіщина з позичкою одного мільйона доларів, нарешті назуруківщина та боєвіщина. Обовязково все це було зване з доларами, чи то з жертвами, чи то з “позичками на вічне одданнє”, але без доларів не було політики. Навіть кампанія паперових “меморандумів” та протестів до Ліги Націй йшла шпирі з кампанією за доларами.

Після кожної такої доларової політики обовязково починалася між її керівниками сварка, потім подія на таборі, перехід від одного до другого, і після таких перегруповок — знову похід за доларами. Ціла-ж ця доларова політика закінчилася сваркою Назарука з Петрушевичем. “Міністер” збунтувався проти “диктатора”, “амбасадор” (Назарук) вирікся уряду (Петрушевича), чкурнув з Канади, та після бавкування від одного берега до другого причалив до гетьманського порту в Злучених Державах, а тепер до польсько-шляхетського в Галичині.

РОЗГЛЯДАЄ І ОРІЄНТАЦІЯ “НА ВЛАСНІ СИЛИ”.

Канадійські жовтоблагитники, “інтелектуальне” число яких значно зросло прибувши з Європи металіками з ріжких петлюрівсько-польських охренок, сіли на якийсь час тихо що до “міжнародної політики”, мовляв, хай там їх, отих старокривих лідерів, шлях трайнів, вивели вони нас в поле. Ми живемо в Канаді й даймо про себе. І ото почали вони “канадійську політику”: одні почали організувати канадійські січі, звязуючи їх з місцевими військовими організаціями (чартером — бо людей вони так такі й не мають), а другі почали будувати “самостійну Україну” в Канаді (Союз Українських Самостійників), підирозомні орієнтацією на Польщу через подітку Чемберлейна. Але це були лише верх, одиниці. За ними не пішла не тільки навіть частина тих людей, що йшла з ними в часах “національного відродження”, але від них відірвалися їхні найбільші співробітники. Відірвалися й самі повисли у водусі.

Аж ось прибувають до Америки жовтоблагитники нового виробу, про яких в “бурляві часи” не було чути. З Праги приїзжає до Злучених Держав Шановал, а до Канади Григорієв. За Григорієвим торче шлях Мирослав Січовський, а потім по второваній доріжці на канадійському горизонті з’являється “професор соціології” Мандрик. Ці ріжкі “соціологи” від петлюрівщини почали до отих розпороснених груп та одиниць, що опинилися на роздоріжжю, казати: За нами! Куди? Ну, розуміється: проти більшовиків, а за Україною есерівським шляхом.

І ПИТАЮТЬ І НЕ ЗНАЮТЬ КУДИ ІДУТЬ.

Почаїлися наші доморослі “дипломати” в потилицю й вирішили: дево якийсь розумний шлях, коли ми його не розуміємо. Пробували деякі “смілвіші” питати: А чи не буде це часом петлюрівський навиворот? Ні — відповідали їм Мандрик. Петлюра зрадник, запоряданець його заступник Андруша це гірший, він з англійськими капіталістами, з Польщею — ми проти него.

Чи не з Петрушевичем бува? — питали інші. Ні, Петрушевич вже з більшовиками і з Лігою Націй — ми проти него. То чи не з гетьманом ви? І не з гетьманом, і не з Петлюрою і не з Петрушевичем і не з більшовиками...

То може самостійно?

І не самостійно. Ми есери й вся наша політика есерівська, це є така політика, що котрим боком її не обернеш, до якої партії не причешеш, вона пристане й не залише. За нами. Куди, яким шляхом? Есерівським.

А й справді — чому-б не спробувати. — сказали деякі з тих, які вже взагалі не знали куди йти. Попробуємо те есерівським шляхом. Хоч жінки перестерігали їх, мовляв, як підете отим, господи прости, паскудим шляхом, то до дому не повертайтесь, або хоч черевки в Ред Ривер киньте.

Пішли. Не багато пішло, але самі “добірні”, хоч дуже малий процент між ними грамотних. Дорога, як показалося, була недовга, на відпочинку підкріплялися Якиміщаким сіном і, як бачимо, вже прийшли. Думаєте — до самостійної України? Ні, до есерівської. Де вона й яка вона? Та-ж в Лізі Націй. Есери! Там саме, де була петлюрівська, петрушевичівська, гетьманська, отуманська — там саме в Лізі Націй й есерівська.

Як-ж ріжниця? Ріжниця та, що йшли вони до неї, до Ліги Націй, есерівською дорогою. Чим ця дорога ріжниться від петлюрівської, петрушевичівської, гетьманської? А ріжниця ось чим:

Петлюрова була: Східна Галичина — Польщі, Україна до Дніпро — для Польщі, а поза Дніпром для Петлюри.

Петрушевичова: Східна Галичина під Петрушевичем, вся решта України під Денкінгом, а над всіма — Лойд Джордж.

Скоропадського: одна Україна, один гетьман, один цар, один кайзер, двадцять тисяч поміщиків і двадцять мільйонів українських селян — наймитів панських.

А найновіша, есерівська — це автономна Східна Галичина під Полівнею й 14 точок Вилсона. Решта — як Ліга Націй скаже. Що-ж до більшовиків, то на гак з ними, але, якщо Ліга Націй скаже. А що внішня Ліга Націй, як це повенив есерам містер Вільям Айвенс, не є Лігою Націй, лише “Лігою Урядів”, то біє його знає, що вона скаже. Зрештою, щоб там вона не сказала, те есери на це згідні, вони в скрутному випадку прожитуть на Якиміщаківому сні. Зійшлися, пораділися і в такому дусі ухвалили резолюцію.

КОНСЕРВАТИВНО-ІНДЕПЕНДЕНЦЬКА ЕСЕРВІЩИНА.

А тепер коротке зсумування.

У Вінніпегу збирания українських віддамків від ріжких давніше забанкованих таборів, взявши собі до поміч таких “визнаних на міжнародній політиці” одиниць, як Гунькевич, який думає, що навіть Якиміщаків сні можна їсти, покровивши його політикою Незалежної Партії Праці, почала творити нову політичну шпоку. Бачимо в ній Фереса, який всі табори обійшов і протє-“незалежність” затримав; бачимо там Якиміщаків консервативного табору, бачимо “широго українця” Вільяма Айвенса з Незалежної Партії Праці, есера Мандрика, ну, а між ними й Гунькевича.

На першому митінгу в Народному Діомі ухвалили вони резолюцію до Ліги Націй, щоб вона на основі 14 точок Вилсона, які вмерли значно скорше за Вилсона, дала Східній Галичині автономію. Іншими словами, ці люди, йдучи есерівським шляхом, зрікаються перед самою Лігою Націй незалежності Східної Галичини від Польщі, а просять лише автономії.

Друге — хоч Айвенс сказав і те, що Ліга Націй не є Лігою Націй, то вони, визнаючи й ствержуючи, що Ліга Націй не є Лігою Націй, просять тої Ліги Націй, щоб вона стала Лігою Націй це таки в червнї того року.

До того-ж часу... До того часу має шось стаяти в Канаді. Що саме — ясно не сказано, але шось таке, як протести українців перед Канадою, а Канада, яка входить до тої Ліги Націй, що не є Лігою Націй, має домагатися перед тою Лігою Націй автономії для Галичини. Беручи на увагу, що консерват Якиміщаків і “незалежник” Айвенс говорили з одної платформи й сходилися в своїх заключеннях що до цієї есерівської політики, то вони неначе пахне виборами. А що в манітобському парламенті консервати й Незалежна Партія Праці йдуть рука об руку проти уряду Брекуна, що навіть сам Квін, агітуючи за “поблиск оверншир”, купував шері в електричній компанії через консервата Гейга, то є вигляди, що у Вінніпегу буде створено широ-український консервативно-індепендентський виборчу “справжню” Лігу Націй.

Це що до канадійської політики. Що-ж до європейської, то, знаючи з історії, що вона без долароластива немиснима, мабуть почнеться в Канаді кампанія під фірмою есерівщини, як найновішої форми домагання автономії Східній Галичині під Польщею через Лігу Націй після Вилсонових 14-ти точок.

Ох, ті долари, долари! Які то тяжкі й покручені шляхи до них!

НАСИЛЬСТВА Й ТЕРОР ЗБЛИЖАЮТЬ РЕВОЛЮЦІЮ.

Відозва Виконкому Комінтерну з приводу подій в Індії.

Виконком Комінтерну звернувся до пролетарів всіх країн і пригноблених народів світу з відозвою, де характеризує зростання революційного руху в Індії і надзвичайне підсилення репресій, говорить: Збільшення насильств в Індії вирішає революцію в країні. З піднесенням революційної хвилі зростає і шириться й зміцнюється провідний вплив пролетаріату в бойовому антіімперіалістичному фронті. Пролетаріат Індії показує тенденції, що він не зупиниться перед нікими жертвами, щоб повести за собою селянство, міську бідноту і всіх експлуатованих на переможний бій проти імперіалізму.

Аграрна революція — ось революція в Індії. Індійське селянство починає переконуватися, що його ошукали, і повернули в рабів. Соціал-реформізм, що хвастає дома у мані-

незії, Єгипту і буде за законом для всього поневоленого людства. Наближаються дії, коли в Індії здійсниться обєднання пролетарської революції з колоніальним повстанням. Робітники всього світу, — сказано у відозві, організуючи

бойову підтримку індійській революції, ви будете, поширюєте, зміцнюєте свій світовий антіімперіалістичний фронт. Пригноблені народи! Визволення Індії зруйнує імперіалістичну систему колоніального насильства та грабінництва.

інші чухали потилицю і казали, що воно не таке було-б й рожеве, бо кредиту й сьогодні не бракує, а бракує того, причому фермер не потребуєв би кредиту. Словом, американські фермери знайшлися в такій вулиці, з якої кожний вихід провадив у безвісті.

Річ в тому, що в Америці сили визиску дійшли до такої степені досконалості, що від їх довгих кітв ніхто і ніде не може сховатися. В результаті, фермер знайшовся в такому положенню, що продукції його праці приносять йому менше заплаці, як вносить кошт самої продукції.

На таке, очевидно, не може визиску дійшли до такої степені досконалості, що від їх довгих кітв ніхто і ніде не може сховатися. В результаті, фермер знайшовся в такому положенню, що продукції його праці приносять йому менше заплаці, як вносить кошт самої продукції.

Здавалося б, що такий стан річей міг би поважно загрожувати економічній структурі країни. Коли зважити, що на протязі 20-ти років поверх чотирьох і пів мільона фермерів покинуло землю, то це таки повинно б зробити неабиякий брак працівників у продукції фермерських товарів. Тимчасом американські спеці, які сидять в своїх офісах з таблицюкою множення в одній руці, а олівцем в другій, обчислюють так:

В 1928 році пішло з фармів 1,960,000 людей до міст, а з міст пішло на фарми 1,362,000. Ріжниця около 600 тисяч. Але тому, що смертність в фармах менша, як в містах, а уродини більші, то уся ця ріжниця зводиться до всего 188 тисяч осіб. А фермерська продуктивність не тільки при творісті соціалістичного руху німецької робітничої класи. Тепер жалюгідний соціал-демократ Гржезінський намагається повторити досвід “зацізаного канцлера” й загрожую особливими законами проти передблого загону німецьких робітників, проти компартії. З тим, з чим не пощастило Бісмаркові в період піднесення капіталізму, не пощастило ще більше тепер і Гржезінському в період занепаду капіталістичного ладу. Німецька робітничка клася й її комуністична партія провадитимуть свою боротьбу за соціалізм і за стану облоги Гржезінського, і в підлілі так само, як і в період гегальности. Не соціал-демократичному паяцові Гржезінському зупинити біг історії! Його рух неодмінно веде до перемоги робітничої класи, до тріумфезні чини у рядах робітничої

СОЦІЯЛ-ДЕМОКРАТИ ПРОТИ РОБІТНИЧОЇ КЛАСИ.

Берлінський соціал-демократичний поліцй-президент заборона робітничої демонстрації, в тому числі й першоотравневу. Робітництво, під керівництвом комуністичної партії, не кориться цій забороні соціал-демократичного поліца і тольбльше не послухає його 1. травня.

Слідом за цим пруський соціал-демократичний міністер внутрішніх справ Гржезінський пригтовляється заборонити комуністичну партію і організувати червоні фронтонкі. Московська “Права” імістала з приводу цього редакційну статтю, з якої ніще подасмо уривок.

Пруський міністер внутрішніх справ соціал-демократ Гржезінський зробив “останне попередження” німецькій робітничій класі. Панові Гржезінському, а з ним і всьому коаліційному буржуазно-соціал-демократичному урядові Німеччини, робиться нїяково від останніх успіхів революційного крила німецького робітничого руху. Широкі заходи комуністів що-до масової робітничої організації, зростання впливу компартії серед фабзавкомів загрожують підірвати найважливішу підпору буржуазії — соціал-демократію. Йї вплив на робітничу класю. Одночасно вони вдаються до всієї політики німецької буржуазії, що стоїть тепер перед новим завданням дальшого переделання на плечі робітничої класи нових трудовців, що звязані з відродженням імперіалізму в Німеччині. І пан Гржезінський, одержавши відповідного наказу від буржуазії, пускається в похід проти німецької робітничої класи, намагаючись за допомогою стану облоги й системи терору загнати німецьку компартію в підлілля й позбавити її можливості вести отверту боротьбу за керівництво робітничою класєю й проти наступу німецького капіталу. Звичайно, що об’єднаний натиск буржуазії й соціал-демократів не може не вплинути революційно на робітничу класю, бо він б’є безпосередньо на матеріальні інтереси робітників і крім того, перетворює їхні економічні організації, де вони мають надію знайти захист проти наступу капіталу, на своєрідний поліцейний участок.

Через це сотні тисяч робітників, які ще вчера йшли за гаслами соціял-демократів, сьогодні демонстративно переходять на бік комуністичної партії. Недавні вибори до фабзавкомів дали величезні успіхи комуністам. Такі факти, як те, що комуністи завойовали фабзавкоми Берлінського міського транспорту, Бохумських трицилиндрних заводів і десятків вугільних шахт у Рурському басейні, свідчать про величезні чини у рядах робітничої

класи. Недавно керівники німецької комуністичної партії казали як про свою квалієть, про той факт, що комуністи панували переважно на середніх і малих підприємствах. Вибори до фабзаводів показують, що Комуністична Партія Німеччини широким фронтом проходить тепер на великій підпору німецького капіталізму.

ФАРМЕРСЬКЕ ПИТАННЯ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

За останніх кілька років в рядку дня в політиці було питання державної допомоги фермерам. Ставлено домагання до федерального уряду щодо цієї фермерам, яким зашораз стає круто, зашораз грозить банкрутство. Конгрес ухвалив закони, після яких фермери могли-б дістати полекешу, але президент, ставивши великого капіталу, усі ті закони кидав до кошта, себто відказував їх потвердити.

Перед виборами 1928 року справа ця набрала буда великого розголосу, і навіть більше навін з американських “де-

мократів” думали, що “на шур” республіканська партія у виборах провалиться через її противне фермерам становище. Але вибори пройшли звичайним американським способом і верх взяла та-ж таки республіканська партія, яку фермери могли закидати гноем та соломою.

Великий капітал Америки заре, надто добре zorganizований, щоб ним могли потормосити бідні обскубані фермери, які не то що немають ніякої здібної організації, але навіть не знають чого саме їм потрібно. Деякі думали що дешевий кредит для фермерів був би великою для них полекшою, але

Здавалося б, що такий стан річей міг би поважно загрожувати економічній структурі країни. Коли зважити, що на протязі 20-ти років поверх чотирьох і пів мільона фермерів покинуло землю, то це таки повинно б зробити неабиякий брак працівників у продукції фермерських товарів. Тимчасом американські спеці, які сидять в своїх офісах з таблицюкою множення в одній руці, а олівцем в другій, обчислюють так:

В 1928 році пішло з фармів 1,960,000 людей до міст, а з міст пішло на фарми 1,362,000. Ріжниця около 600 тисяч. Але тому, що смертність в фармах менша, як в містах, а уродини більші, то уся ця ріжниця зводиться до всего 188 тисяч осіб. А фермерська продуктивність не тільки при творісті соціалістичного руху німецької робітничої класи. Тепер жалюгідний соціал-демократ Гржезінський намагається повторити досвід “зацізаного канцлера” й загрожую особливими законами проти передблого загону німецьких робітників, проти компартії. З тим, з чим не пощастило Бісмаркові в період піднесення капіталізму, не пощастило ще більше тепер і Гржезінському в період занепаду капіталістичного ладу. Німецька робітничка клася й її комуністична партія провадитимуть свою боротьбу за соціалізм і за стану облоги Гржезінського, і в підлілі так само, як і в період гегальности. Не соціал-демократичному паяцові Гржезінському зупинити біг історії! Його рух неодмінно веде до перемоги робітничої класи, до тріумфезні чини у рядах робітничої

А те, що бідні фермери, з нужди покидають фарми, спеці пояснюють тим, що це є звичайне собі “перетасовання сил”, які вимагають сучасні промислові умовини країни. І спеці й тут праві. Після закону розвитку капіталізму інакше не може бути. Капіталістична організація, машинізація, і усі інші “зації” приводять для фермерів — протетарізацію.

3. ПОЛІТИКА НЕ ПЕЧЕНА АЛЕ ПЕВНА.

Вице-королівська порада.

Вице-король Індії заборона дебати в індійському законодавчому зібранні про політику уряду.

Сидіть, депутати, Покійте дебати Основа політики — ось. Вам треба мовчати. Мовчати багато, Щоб... плакати не довелось. Відкньте спокую, Арешту і трусу. Як хочете — вуса крутіть. А голени вуса, — В цім разі, “індуси, Сидіть собі просто й мовчіть.

Мартин Забека.

Товариші! Відновляйте передплату на “Українські Робітничі Вісті”!